

José Conejero, a l'esquerra, fou alcalde de Santa Pola del 1979 al 1991 i del 1999 al 2003. Pascual Orts, a la dreta, va ser-ho els vuit anys d'entremig. Coincideixen a qualificar Rajoy de "moderat".

agències d'aquesta mena i ara no arriben a la desena. I els dos notaris, que amb prou feines si donaven l'abast, ara signen una escriptura setmanal.

El registre, una mina. Qui més s'ha enriquit amb la fallera constructora ha estat el registrador Riquelme, però. Quan al programa de TVE *Tengo una pregunta para usted* una ciutadana d'edat avançada va demanar a Mariano Rajoy quant cobrava cada mes, va quedar-se descol·locat. Després detallà que uns 8.000 euros mensuals, 5.000 dels quals a càrrec del PP, i els altres 3.000 per la seua condició de diputat.

Amb tot, plana el dubte de la possible recaptació d'una part dels beneficis que reporta el registre santapoler. Riquelme ho ha negat, però Rajoy no ho ha fet pas, malgrat la insistència perquè ho aclarira del periodista Miguel Àngel Aguilar, que va arribar a escriure l'any 2010 una columna d'opinió a *El País* titulada "Una explicación, señor Rajoy", en què anhelava saber la destinació dels 20 milions d'euros que el registre en qüestió ha generat des que ell n'és el titular. Aguilar no s'explicava per què Rajoy no demana "l'excedència del seu registre", cosa que possibilitaria "que [la plaça de] Santa Pola isquera a concurs i que fora ocupada per un altre registrador que se'n fera càrrec al cent per cent". En conversa amb aquest setmanari, Aguilar ha afirmat que Rajoy mai no hi ha donat resposta.

Una persona que coneix les interioritats del registre de Santa Pola ni confirma ni

desmenteix que Rajoy en cobre una part dels guanys, però accedeix a explicar el funcionament d'un registre: el 60% dels ingressos són per al registrador, que en cedeix una petita part al col·legi professional —amb poc més de mil membres, a l'estat espanyol— i es queda la resta; l'altre 40% sufraga les despeses del local —que a voltes és seu— i es reparteix entre els treballadors del local, alguns dels quals disposen de participacions en el negoci. Oficials i auxiliars de primera miren de situar els seus familiars en un rang inferior a fi que algun dia hereten la seua plaça. Només cal tenir el batxillerat, per a treballar-hi, i la font en qüestió assenyala que l'unflament de les minuts i de les partides incloses és una pràctica comuna: el client paga i calla.

"És un sistema feudal", raona, i també destaca els "interessos immobiliaris" de Riquelme i la seua esposa. "No és lògic que Rajoy no allibere la plaça", continua. L'ex-alcalde Conejero diu que "mai no ens hem plantejat si és lògic que Rajoy encara hi siga", però sí que té clar que "dels beneficis, se'n queda una part".

Ni que siga en espècie. Perquè els onze treballadors del registre van enviar-li sengles regals amb motiu del naixement de Mariano i Juan, els seus fills, a Barcelona. A l'hospital, per cert, el popular Enric Lacalle els va lliurar l'equipació del Barça. En va. Rajoy —com Riquelme, patró de la fundació del Reial Madrid— és més madridista que Bernabéu.

Victor Maceda

Ara fa tres anys i vuit mesos, als comicis espanyols anteriors, Mariano Rajoy va acomiadar-se dels seguidors aplegats a la seu del PP amb un lacònic "adéu". Vós, que el coneixeu bé, vau pensar aleshores que no tornaria a optar a la presidència?

—No. Vaig pensar que s'ho rumiaria molt, com sempre ha fet, i encara més tractant-se d'un moment tan decisiu de la seua vida política. I, en efecte, va consultar-ho amb la seua dona i amb els amics íntims de tota la vida, com també amb els principals barons del partit. De fet, [Javier] Arenas el va convèncer que havia de continuar pel bé del PP, que corria el risc de desintegar-se.

—**"De dretes, però no tan conservador com sembla."** Així el definí a *El hombre imparable*. En què es diferencià Rajoy de José María Aznar?

—En tot de coses. El seu estil no hi té res a veure. Rajoy és un moderat, en el sentit ampli de la paraula: defuig els conflictes i les baralles gratuïtes. És una persona pràctica, simplement això. Mentre Rajoy bàsicament és un componedor, Aznar sempre vol guanyar per golejada, és un *killer* de la política. Rajoy, en canvi, busca la victòria sense ferir l'orgull de l'adversari. Aznar tallava de soca-rel i Rajoy s'estima més que el pas del temps resolga la majoria dels problemes. Té molt clar que el poder és el poder i que a la fi sempre s'imposa.

—**Al vostre llibre expliqueu que Rajoy va agrair a Aznar la seua designació com a successor, l'any 2003, amb la frase següent: "Seré continuista, no tindrè cap complex." En realitat, però, aquella línia continuista es va tallar el 2008, si no abans. Per què?**

—Es va trencar el 2008 perquè Rajoy va adonar-se que, si no canviava ell, mai no guanyaria a l'esquerra, que a Espanya és majoritària. Amb l'herència que li havia llegat Aznar —Àngel Acebes, Eduardo Zaplana...— no havia pogut demostrar al país que disposava d'un projecte de centre propi.

—**La crispació que va enterbolir la primera legislatura de Zapatero a la Moncloa era més fictícia que no real, doncs? Va sobreactuar, Rajoy?**

—Del 2004 al 2008, Rajoy no va ser Rajoy, sinó un ostatge de les circumstàncies. L'ombra d'Aznar era molt allargada i va creure que les errades de Zapatero

“Rajoy vol fer un govern de concentració”

RICARDO DOMÍNGO

El periodista Graciano Palomo, un dels grans coneixedors de la dreta espanyola, ha publicat ‘El hombre impasible’ (La Esfera de los Libros), una “història secreta del PP de Rajoy camí del poder”. Opina que serà moderat i amb tirada a l’entesa.

—obrir les fosses, pactar amb els independentistes, etc.— serien suficients per a enderrocar-lo. Zaplana fou l’autor material d’aquesta teoria, que evidentment va fracassar totalment.

—Parleu de Zaplana i d’Acebes. L’accés del segon a la secretaria general del PP, el número 2 del partit, fou una altra imposició d’Aznar? Rajoy compartia aquesta decisió?

—Com us he dit, la derrota del 2004 va provocar un dolor enorme a la dreta, que va quedar trasbalsada, desorientada i molt ferida. Però, malgrat tot, calia continuar endavant amb el líder que Aznar havia escollit tot sol. Era Aznar la principal referència de la dreta, malgrat la derrota a les eleccions d’aquell any i les immenses errades que havia comès, com ara la guerra de l’Iraq, el casament de la seua filla i la prepotència i la supèrbia insuportables. Per tant, en el fons era ell qui dissenyava l’estratègia del PP: un setge ensordidor a un president del govern al qual menyspreaven de manera solemne. Pensaven que assetjant l’intrús, eixiria per la finestra. Van equivocar-se clarament, perquè amb la caixa plena i en el poder, Zapatero sabia molt bé com podia aglutinar l’esquerra.

—Aznar està molt penedit d’haver escollit Rajoy com l’hereu, diu al llibre. Des de quan, aquest desencís?

—Ara ho negarà, estiguen-ne ben segurs, però va penedir-se’n de seguida. Recordeu totes les ocasions en què l’ha menystingut, una cosa impròpia en una persona de la notorietat d’Aznar. Tot-hom que deia que Rajoy era una canya moguda pels vents de l’aznarisme, ara que ocuparà la Moncloa veurà que no és així. I quan se’n vaja, Rajoy no farà com va fer Aznar, sinó que deixarà que el partit parles lliurement sobre qui ha de ser el nou líder.

—També expliqueu que Aznar, un cop substituït per Rajoy, pensava que el PP encara li pertanyia. La victòria de diumenge passat el farà despertar?

—Em fa l’efecte que ja fa temps que se n’ha assabentat. Ara ha mirat de resituar-se, ni que siga perquè serà Rajoy qui

“Camps? Ja no hi és i el PP va sobrat a la Comunitat Valenciana. És això, que realment importa a Rajoy”

decidirà si Ana Botella, la seua esposa, serà la pròxima alcaldessa de Madrid.

—L'estiu abans que l'escolliren successor, Rajoy el va passar amb Zaplana i Jaume Matas a les illes Balears. Hi era tan proper? La proximitat a Zaplana li va impedir d'actuar abans a la batalla intestina del PP valencià?

—No, no hi té res a veure. Zaplana va traïr Rajoy unes quantes voltes perquè el seu cap era i encara és Aznar. En realitat, aquesta colla de fantotxes menystenia Rajoy perquè tot ho devien a Aznar. I encara s'hi rabejarien, si no fos perquè el poder ja és a mans del gallec. I en el cas del PP valencià, a Rajoy no li interessien gens les batalles, sobretot les internes.

—L'acostament de Rajoy a Francisco Camps, que el 2008 va ajudar-lo a mantenir la presidència del PP, esdevé una defensa aferrissada del president valencià quan aquest és encausat pel cas Gürtel. Penseu que ha estat l'errada política més greu de Rajoy?

—Camps va donar un suport absolut a Rajoy després de la desfeta del 2008 i, com a conseqüència d'això, fou clau en favor de la seua permanència al capdavant del PP. Ara bé, en esclatar el cas Gürtel va haver-hi un aldarull enorme: Camps negava de totes passades que tinguera res a veure amb aquell afer de corrupció claríssima i gravíssima, per bé que els enregistraments de la policia judicial eren incontestables. I Rajoy, prudent com sempre, no volia decapitar-lo, sobretot perquè guanyava eleccions i perquè preferia que hi actuara la justícia. [La secretària general del PP, María Dolores] De Cospedal, per contra, volia laminar de seguida Camps i els altres alts dirigents del partit implicats en aquest merder. Crec que Rajoy va cometre una errada, sí, però avui Camps ja no hi és i el PP va sobrat a la Comunitat Valenciana. És això, que realment importa a Rajoy. I Camps, potser de manera injusta, resta en l'oblit més absolut al si del partit. La vida—sobretot la vida política—és així.

—Com heu dit, Rajoy va optar pel *laissez faire, laissez passer*, tot i que

RICARDO DOMINGO

desconfiava molt de Francisco Correa i la seua gent. Per què no va forçar una eixida més ràpida a la situació?

—És com és, Rajoy. De fet, no va liquidar Correa fins que no li féu un xantatge a propòsit d'una conversa en què el president fundador del partit, Manuel Fraga, no quedava gaire ben parat. Els temes relacionats amb la corrupció li provoquen urticària, desassossec, no els entén gens i s'estima més de fer prevaler la presumpció d'innocència, sobretot quan es tracta d'un company de la direcció del PP.

—El deteriorament de la relació entre Rajoy i Aznar és molt posterior al distanciament amb Fraga. Per quin motiu Rajoy i l'ex-president de la Xunta mai no han sintonitzat gaire?

—Són personalitats completament diferents. Fraga és un stakhanovista, un autèntic huracà, i Rajoy és un moderat en tots els sentits. Per a Fraga la vida és la vida política, mentre Rajoy pensa que hi ha vida més enllà de la política. Fraga no admet vacil·lacions, però Rajoy sí.

—Un sector de la premsa més afí va organitzar una campanya brutal en contra seu abans del decisiu congrés

de València, el 2008. Però ja ho diu ell: “Jo aguante tant com calga.” No va estar temptat de plegar?

—És clar que sí, i moltes voltes. Però la fredor que el caracteritza li permet de ser un gran estrateg, capaç d'analitzar les seues forces i la dels seus contrincants. Fou una campanya tan terrible com lletja i va patir de valent, però estava disposat a aguantar i, en aquest país, qui resisteix acaba guanyant. Quatre vegades va ser a punt de plegar, la primera de les quals després de la primera derrota, la del 2004. En totes va comprovar, però, que el gruix del partit li feia costat, cosa fonamental en una organització com el PP, extraordinària en nombre de militants. Parlem d'una màquina política, del partit més important d'Europa, tal com em va reconèixer l'ex-president alemany i de la CDU Helmut Kohl.

—Quin futur espera al vice-secretari de Comunicació del PP, Esteban González Pons? Les seues esllavissades verbals li poden costar un càrrec de més volada que no el que tindrà?

—Ell ha estat una de les persones que més ha fet per capgirar la imatge casposa del PP que llegà Aznar. És un líder clau, important en l'entorn marianista. Prova d'això és l'alta consideració de què gaudeix a la premsa madrilenya, una cosa que sempre és difícil. Té una imatge atractiva i està preparat, sap comunicar i llança els cops allà on toca, però a vegades el poble pla no entén les seues ironies. Ha fet un servei impagable al centre-dreta espanyol i té un gran futur polític al costat de Rajoy, que el valora molt. Ha donat la cara en situacions molt complicades, com per exemple abans del congrés de València, l'any 2008.

—Expliqueu que Rajoy voldria implicar CiU i el PNB en la governabilitat de l'estat. Penseu que els ho oferirà, tot i que no li cal?

—No hi ha cap més eixida. La situació d'Espanya no admet cap broma, és al pitjor moment de la història recent. Tan sols un govern de coalició o de concentració pot fer-nos eixir del pou. Rajoy ho sap i fins i tot amb la majoria absoluta vol fer aquest govern, no en tingueu cap dubte. El seu tarannà, la seua moderació i la seua capacitat de pacte el converteixen en el president capaç d'aconseguir-ho.

Víctor Maceda